

Je mogoče ob teh bregovih
pristal zamorec
s staro barko,
ki ima zapeljivo
smehljajočo se nimfo
na sprednji strani,
in prinesel
mamljivo vabilo?

Morda me je zvalo jutro
v neznano deželo,
skrito tujim očem
za zidom bele svetlobe?
Je to dežela
tisoč in enega jutra,
je to dežela
tisoč in enega dne?

Iz vinograda sta stopila
dva moža in držita na rami
velik, višnjev grozd,
obešen na upognjenem trsu.

Morje je do obzorja
posuto z listi
belih vrtnic.

OBLAK, BEŽEČ IZ JESENI

Jože Udovič

Oblak, bežeč iz jeseni,
pravi: Še enkrat
ti je bilo dano pisano,
izpreminjasto leto.

Kako željno si čakal
vetrove z zelenimi vejicami
v lesketajočih se kljunih.

Kolikokrat si začutil
roko dneva na rami.
Poslušal si, kako je sonce
donelo pod neskončnim obokom,
kjer se srečujeta
luč in čas.

Poslušal si, kako tvoj molk
govori med glasovi sveta.
Ležal si ob morju in valovi
so ti pošiljali na prsi
nemirne, lahkokrile
ptice odsevov.

Kolikokrat si zablodil
v mračne gozdove
sredi življenja.
In gozdni duh ti je spremenil
dušo v temno peruniko,
da je cvetela
sredi tesnobe in sanj.

Oblak beži iz jeseni
in pravi: Še enkrat...
Poslušaj ženske stopinje ur,
hitečih od tebe?
Dotakni se zemlje,
dotakni se venečega listja!

Z iztegnjeno, črno roko
kaže drevo
premraženim perutnicam
v molčeče
mesto noči.